

Cristian TEODORESCU

— *Fiction-Ltd* —

# Tatăl meu la izolare

roman

POLIROM

2021

Geamantanul era pregătit. Cărțile îl îngreunaseră atât de mult, că Gigi de-abia îl ridica de pe dușumea. Se gândi să mai lase din ele, dar, cum Maica Lili îi spusese să mai aibă răbdare câteva zile, pînă îi venea pensia, Gigi plimbă geamantanul de colo-colo prin casă, de mai multe ori pe zi, să se învețe cu greutatea. Făcu febră musculară, ceea ce nu i se mai întîmplase de mult, dar continuă exercițiile cu geamantanul, în prima zi, cîte cinci minute pe oră. În cea de-a treia se descurca satisfăcător. Nu se mai opintea să-l ridice și reușea să-l țină 20 de minute fără să-l lase jos. Însă nădușea atât de tare, că-i pica sudoarea de pe sprîncene pe lentilele ochelarilor și se enerva, așa că transpira și mai mult. N-ar fi fost bine să-l vadă trecătorii că se chinuia cu geamantanul. „Oamenii întorc capul după toate prostiile. Dacă te văd cărînd un geamantan greu, se întrebă ce-ai înăuntru!”, își zicea cînd simțea că nu mai poate.

Cînd Maica Lili îi aduse banii de tren și de cheltuială pentru o lună, îi spuse că Rica îi aștepta în ziua următoare în Gara de Nord, la trenul de 12. Lui Gigi i se păru că-i dăduse prea mulți bani. Maica Lili rîse necăjită. La ce prețuri erau... Se împrumutase prin vecini și pentru banii ăștia. Apoi îl sfătui să-i împartă în trei teancuri. Dacă-i băga mîna în buzunar vreun hoț, să nu rămîna fără toți odată. „Tu cu ce bani rămîi?”, o întrebă. „Mă descurc, nu-i treaba ta!”, îl puse la punct Maica Lili. După care îi spuse care erau prețurile, ca să nu întrebe și să stîrnească *suspiciuni* printre tot mai numeroșii turnători de bunăvoie, care una-două îi pîrau pe oameni la miliție. Mai ales cățelele astea noi de la magazine! De ele să se ferească. Erau mîna în mîna cu milițienii.

Lui Gigi îi scăzuse dorința de plecare în ultimele două zile: probabilitatea de a fi prins chiar și la Medgidia nu i se mai părea de neglijat. Dar apucase să-i spună maică-sii că vrea să riște. Maica Lili s-ar fi bucurat, pe moment, dacă s-ar fi răzgândit, însă după aceea n-ar mai fi fost la fel de mulțumită că-l părăsise îndrăzneala. Când ea se apucă să-i spună cât costa una și alta, își dădu seama că în acești ani nu se schimbaseră doar prețurile. Se simțea de parcă ar fi trebuit să se arunce orbește într-o apă plină de jeg și de mortăciuni. Maica Lili i-ar fi dat și una dintre brățările ei de aur, s-o vîndă dacă nu se ajungea cu banii, însă tot ea îi zise că mai bine nu, ca să nu bată la ochi pe unde se ducea. Mai bine să-i dea o adresă, cînd o s-o aibă, unde să-i trimită bani prin poștă, la Medgidia aia.

Se duseră la gară cu un taximetru. Un Renault verde condus de un tip bătrîn și tăcut. Maica Lili nu deschise gura în mașină, așa că se abîinu și el s-o întrebe dacă Rica venea singură sau împreună cu Stoian. Nici n-ar fi avut mare importanță, odată ce se hotărîseră să nu-i spună nimic despre ce făcuse în aceste 847 de zile.

Cînd intrară pe peron, pe lîngă coloane, îl luă neliniștea, apoi un început de amețeală. Era prea multă lume și valiza era parcă mai grea. Maica Lili îl luă de braț. La casele de bilete de clasa a II-a, mirosul amestecat de trupuri nespălate și de slănină rîncedă îi tăie răsufarea. Lăsă geamantanul jos, dezorientat. Maica Lili îl întrebă încet dacă nu voia să se întoarcă acasă. Îi răspunse cu un „Nu!” înfundat și îi ceru să stea lîngă geamantan pînă rezolvă el cu biletul.

La casieria personalului de Constanța își așteptau rîndul opt persoane. Se uită la fiecare în parte înainte de a se așeza în spatele lor. Un ceferist în uniformă îl făcu să tresară. Nu mai văzuse atîția oameni laolaltă de la ultima razie! Își dresе glasul înainte de a-i cere aproape în șoaptă

casieritei, îmbrăcată și ea în uniformă, un bilet pînă la Medgidia: după el mai erau trei persoane.

Rica îi aștepta singură la capătul peronului, într-un pulover alb și subțire de lînă, făcut în casă, și o rochie colorată, de stambă. Cînd îl văzu, tipă emoționată: „Gigi!” și se repezi la el, de-l făcu să se uite în jur temător. O îmbrățișă, șoptindu-i să vorbească mai încet. Rica îi aruncă o privire conspirativă: „Ești bine?”. Dădu din cap și o mîngîie pe obraz, ca atunci cînd venea acasă în vacanță. Rica parcă slăbise, dar îi stătea bine, cu frumusețea ei greu de observat la prima vedere. Ar fi vrut să-i spună o mulțime de lucruri, dar toate i-ar fi dat de gol pe el și pe Maica Lili. Ce făceau băiatul și bărbatul ei? „Mă întreabă de tine și nu știu ce să le spun...”, începu Rica să plîngă. Se șterse repede la ochi cu mîneca puloverului, pe care rămaseră două urme negre de rimel. „Dacă ai ști ce mitocani are mama chiriași pe Rahova!” Gigi se întoarse spre Maica Lili. Măcar îi plăteau chiria la timp? Maica Lili îi spuse că erau destul de *paroliști*! Porniră încet pe peron. Trenul încă nu trăsese la linie. Se așezară pe o bancă, Gigi între ele, cu palmele așezate pe mînerul geamantanului. Acum chiar că nu-i mai venea să plece, dar nici să se întoarcă pe Calea Rahovei! Ar fi stat la nesfîrșit cu ele pe peron. Nu-l deranja prea tare că lumea începuse să se strîngă.

## 75

Puțin lipsise să-i cadă geamantanul în cap cînd să-l așeze în plasa de bagaje. Pentru operațiunea asta nu se pregătise, deși era un amănunt important pentru cineva care nu voia să atragă atenția. Își găsisse un loc în compartiment, dar i se păru mai sigur să stea pe culoar, de unde

putea vedea cine intra pe ușile de la capetele vagonului. Când trenul oprea în stații, Gigi scotea capul pe fereastră să vadă cine se mai suie. Singurul milițian pe care l-a zărit era însoțit de o femeie și căra o valiză cu mîna în care de obicei milițienii își țineau bastonul. După ce a trecut trenul de podul de la Cernavodă, s-a simțit mai ușurat, o prostie, firește, ca și cum autoritatea ăstora se oprea în fața dorobanților care păzeau podul.

În Gara de Nord stătuse cu ele două pe bancă pînă începuse trenul să se miște. Parfumul Ricăi îi dădea aceeași siguranță de sine ca în liceu și în facultate. Stoian voia să vină și el la gară, i-a spus ea. Nu putuse pleca de la serviciu, unde era suficient de prost văzut din cauza rudelor sale *prin alianță*, încît să fie atent la fiecare pas.

Gigi stabilise cu Rica și cu Maica Lili că nu vor comunica decît prin scrisori pe care el le va semna V. Ionescu, iar ele îi vor răspunde la post-restant. Despre asta vorbise de cîteva ori cu Maica Lili, dar, cum Rica n-avea de unde să știe, reluă instrucțiunile. Maica Lili dădea din cap și repeta anumite cuvinte, de parcă uitase ce vorbiseră. Rica îl întrerupea, ca totdeauna. O dată, ca să-l întrebe de ce nu rămăsese acolo unde stătuse pînă acum. I-a răspuns în doi peri că nu se mai putea, dar s-a întrebat din nou dacă nu cumva făcea o prostie care putea să-l coste mult de tot. Rica se uita la el ca pe vremea cînd era răcit și ea îi puneă ventuze, să-i scoată boala din corp.

După ce trenul trăsese la peron, Gigi se uită cu coada ochiului la cei ce se suiau în vagoane. Erau prea mulți pentru o călătorie confortabilă și prea puțini dacă ar fi fost după el. Stătuse pe peron pînă în ultima clipă și pentru că nu-i venea să se despartă de ele, dar și din instinct de conservare. Se uita după milițieni și soldați, fiindcă Maica Lili aflase că razii se făceau și în trenuri, la orice oră. Totuși, mirosul fumului de cărbune din gară îi

dădea un vag sentiment de siguranță. Îi amintea de nerăbdarea plăcută din călătoriile cu trenul din adolescență.

În vagon nu mirosea atât de rău pe cât se așteptase după ce stătuse în sala caselor de bilete. Săpun ieftin și transpirație! Se strecurase cu greu printre cei care ieșiseră pe culoar, la ferestre, să le facă cu mâna celor care-i conduseseră la gară sau, provincialii?, ca să caște ochii la peronul gol.

Cînd trenul opri în stația Mircea Vodă, intră în compartiment și-și trase, scuizîndu-se, geamantanul din plasă, apoi porni spre ușa cea mai apropiată a vagonului. Din cîte ținea minte, gara din Medgidia, următoarea oprire, de cinci minute, era pe partea dreaptă. El era singurul din vagon care se dădea jos aici. Îi înjură în gînd pe medgidieni că *acum* își găsiseră să n-aibă treabă la București. Dar, cînd ajunse pe peron, își aduse aminte că aici nu-l cunoștea nimeni, deci n-avea de ce să fie îngrijorat. Trecu peste întrebarea dacă tocmai din cauza asta milițianul care stătea sub umbrar și se uita la călători i-ar fi cerut actele. Se îndreptă spre sala de așteptare pe urmele cîtorva gură-cască ce se ridicaseră plictisiți de pe bănci și o traversă, potrivindu-și pașii după ei.

Pe peronul din afara gării, după un „Bună ziua!” politicos, întrebă o femeie în vîrstă, care ducea o paporniță cu haine, dacă știa unde e hotelul. „Ăla din centru?“, îl interogă fonfăit băbăția, schimbîndu-și papornița dintr-o mîină în cealaltă. „Mergi pe strada principală pînă dai cu ochii de el.“ Ar fi vrut s-o mai întrebe și unde era IMUM-ul, dacă tot intrase în vorbă cu ea, dar femeia începu să coboare, cu ochii în pămînt, treptele peronului. Gigi își lăsă jos geamantanul și se uită mai întîi cu jînd la birja care aștepta mușterii și după aceea în lungul străzii drepte, pietruite, care ducea în centru. Îi surîdea să nu mai care geamantanul, dar i se părea mai potrivit să meargă pe jos, la fel ca ceilalți. Și, oricum, Maica Lili nu-i spusese cît mai costa un drum cu birja.

O văzuse de cîteva ori pe stradă pe doctorița Lea, o femeie cu păr cenușiu, încă frumoasă. O și salutase. În drum spre dispensar, lui Gigi îi veni de cîteva ori să rîdă: de analiza wasserman se temeau mulți bărbați pe care-i cunoștea. Unchiul Tăsel, cît era el de admirator socialist al progresului, spunea despre acest wasserman, de pe urma căruia aflase că avea sifilis, că era echivalentul medical al ghilotinei. Își închipuise că se vindecase cu mercur și cu arsenic de ceea ce un medic din Franța diagnosticase drept o mică blenoragie și, ei bine, nu! *Morbo gallico* se ținuse după el cu o discretă încăpăținare. Analiza sîngelui îi stricase pofta de viață, i se plîngea unchiul, care renunțase la trecătoarele sale infidelități. Se mulțumea cu amorul conjugal. Pe Sisi oricum o îmbolnăvisese și, chiar dacă ea nu-i reproșase niciodată asta, Tăsel se simțea vinovat că atît de curata lui soție ajunsese să sufere de boala femeilor ușoare. Ciudățenia era că această vinovăție îl întărea în pat, îl mărturisise unchiul. Gigi se întrebă din nou dacă unchiului Tăsel i se făcuseră analizele după ce ajunsese la Malmaison.

Deși îi plăcea cum arăta doamna Lea – Tanți îi spusese că era și o femeie de încredere –, Gigi ar fi preferat ca în locul ei să fi fost un bărbat. N-avea nimic împotriva ritualului dezbrăcării la medic, cu care se obișnuise la Mănăstirea Dealu, dar îl stingherea că urma să se dezbrace în fața unei doamne care-și păstra hainele pe ea.

Tanți preferase să meargă singură la dispensar, cu o zi înainte, pentru această analiză, ca să se ferească de glumele ordinare ale bărbaților din oraș, dacă i-ar fi văzut intrînd împreună la dispensar, *în vederea* wassermanului.

Pe biroul doctoriței aștepta un stativ cu opt eprubete astupate cu dopuri înfășurate în tifon. Doamna Lea îi arătă